

[Miljøministeren]

amtsrådet og kommunalbestyrelsen i, at det vil være en fordel for Læsø at få placeret institutioner på øen, der kan tiltrække folk uden for den egentlige turistsæson. Planstyrelsen henlede samtidig opmærksomheden på, at det på grund af Læsøs situation vil være særligt nødvendigt at sikre, at placering af rekreative anlæg, kursuscentre, lejrskoler o.l. ikke sker tilfældigt, men finder sted på grundlag af en detaljeret planlægning, der sikrer øens særpræg og herunder, at der ikke placeres flere af de nævnte anlæg på øen, end der er behov for.

En tiltrædelse af den foreslåede kursus- og hotelbebyggelse vil foregribe miljøministerens godkendelse af regionplanforslagets retningslinjer for ferie- og fritidsbebyggelse og virke præjudicerende over for ønsker om opførelse af tilsvarende bebyggelser uden planlægningsmæssig baggrund ikke alene på Læsø, men også i den øvrige del af landet og specielt i Nordjylland.

Spm. nr. 1480

Til *boligministeren* (1/9 81) af:

Kalnæs (SF):

»Vil ministeren indskærpe over for Københavns kommune, at der skal foreligge tidsfølgeplan for kommunens saneringsaktiviteter?«

Begrundelse

Den sidste tidsfølgeplan i København gjaldt perioden 1972-1977, siden da har der på trods af saneringslovens pålæg herom ikke eksisteret nogen tidsfølgeplan for saneringssager i kommunen.

Den manglende planlægning betyder utryghed for lejerne, som ikke har nogen mulighed for at vide, hvad der skal ske med deres bolig før i sidste øjeblik.

Det betyder også, at ejere i nogle tilfælde undlader at vedligeholde ejendomme, som det senere viser sig skal bevares, mens det i andre tilfælde betyder modernisering af en ejendom, som skal rives ned (typisk en andelsboligforening).

Endelig må det være overordentlig vigtigt for staten, at der laves en tidsfølgeplan af hensyn til de statslige tilskud, saneringsaktiviteten medfører.

Det må derfor være afgørende, at der udarbejdes en tidsfølgeplan også for Københavns kommune.

Besvarelse (8/9 81) af:

Boligministeren (Erling Olsen):

Bestemmelserne om udarbejdelse af tidsfølgeplaner og oversigtsplaner i henhold til lov om sanering indførtes ved en ændring af saneringsloven i 1969. På daværende tidspunkt eksisterede ikke i anden lovgivning muligheder for at sikre en planlægning af den kommunale saneringsaktivitet.

For Københavns kommunes vedkommende udarbejdedes i 1972 en tidsfølgeplan, der forholdsvis detaljeret dækkede perioden 1972 til 1977, og som endvidere angav de planlagte saneringsaktiviteter i de følgende år. Boligministeriet tog til efterretning, at denne tidsfølgeplan, omend den ikke opfyldte alle de af boligministeriet stillede krav, dannede grundlag for kommunens saneringsaktivitet i perioden 1972 til 1977.

Ved gennemførelsen af lov om regionplanlægning i hovedstadsområdet i 1973 og loven om kommuneplanlægning, der trådte i kraft den 1. februar 1977, er der skabt grundlag for at sikre, at sanerings- og byfornyelsesplanlægningen kommer til at indgå som et integreret led i den øvrige fysiske planlægning i hovedstadsområdet. De krav, der med hjemmel i denne lovgivning kan stilles til saneringsplanlægningen for kommuner i hovedstadsområdet, var vel ikke så detaljerede som de krav, der kan stilles i henhold til saneringslovens bestemmelser, men skønnedes at give mulighed for et tilstrækkeligt plangrundlag samtidig med, at udarbejdelsen af tidsfølgeplaner for saneringsaktiviteten kunne indgå som en integreret del i udarbejdelsen af kommuneplaner.

Det skal bemærkes, at et tilsvarende lovgrundlag ikke er etableret, for så vidt angår kommuner uden for hovedstadsområdet. En ændring af lov om lands- og regionplanlægning og kommuneplanloven sigtende herpå blev vedtaget samtidig med vedtagelsen af lov om byfornyelse og boligforbedring. Under hensyn til, at lov om byfornyelse og boligforbedring ikke blev stadfæstet, blev »følgelovgivningen« på kommuneplanområdet heller ikke stadfæstet.